

Eautomoto

ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΤΡΙΤΗ 20
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
2005

FORMULA 1

Ο πόλεμος των δικαιωμάτων

FORD FOCUS

SUBARU

Νέες προκλήσεις

RENAULT CLIO

Αυτοκίνητο της χρονιάς

AUDI Q7

Πολυτελές 4X4

FORD MONDEO

Η χαρά του οικογενειάρχη

VW GOLF PLUS

Μια ακόμη επιτυχία

Νικώντας τον χρόνο...

Του ΓΙΑΝΝΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Φωτογραφίες από το βιβλίο
«Διάλογος με την Τέχνη»
της Μίνας Παπαθεοδώρου-Βαλυράκη
(εκδ. «Λιβάνη»)

Εάν βασικό χαρακτηριστικό του καλλιτέχνη είναι να «βουτά» με πάθος στη ζωή και εν συνεχείᾳ να αυτοβασανίζεται δημιουργικά, προκειμένου να αποδώσει στο μέγιστο δυνατό βαθμό το συναίσθημα της βιωμένης εμπειρίας στο έργο του, ούτως ώστε η μεταφέρομενη εμπειρία να αγγίζει και να διεγείρει τα σώματα και τις ψυχές των θεατών του, τότε η Μίνα Βαλυράκη είναι μια καλλιτέχνης με όλη τη σπουδαιότητα λέξης. Ομορφη και «γήινη» γυναίκα, η οποία κινείται με την ίδια άνεση στα μουσεία τέχνης αλλά και στους χώρους που η καρδιά της πόλης χτιζειά (π.χ.

όταν απολαμβάνει τον καφέ της στο Da Capo με την παρέα της, μιλώντας και γελώντας δυνατά, βιώνοντας με κάθε ίντος της ύπαρξης της το πάθος της ζωής που χορεύει γύρω της), η Μίνα Βαλυράκη διατήρησε την υπαρξιακή της αυτονομία, παρά το ότι νυμφεύθηκε έναν γνωστό πολιτικό (τον Σήφη Βαλυράκη). Αντί να περιφέρεται στα γκαλά με ένα ποτήρι σαμπάνια στο χέρι, εκείνη προτίμησε να κυλιστεί καλλιτεχνικά στο χρώμα που τόσο αγαπά,

**Η Μίνα
Βαλυράκη
τον προσπερνά,
με τέρμα
το γκάζι**

ούτως ώστε αυτό να ενωθεί μαζί της και να αποτελέσει στη συνέχεια πειθήμιο όργανο της –εκτελεστή των φωτεινών και σκοτεινών της ονείρων, όπως αυτά αποτυπώνονται στον καμβά. Και κάπως έτοι, με την κάποτε ελεγχόμενη και άλλοτε ανεξέλεγκτη ροή του δημιουργικού της πάθους, η Μίνα Βαλυράκη δεν έγραψε ιστορία, αφού η συγκεκριμένη έκφραση αφορά μόνον εκείνους που ολοκλήρωσαν τη συνήθως προδιαγεγραμμένη– πορεία τους στο χώρο κίνησή τους. Αντιθέτως, εκείνη συνεχίζει να ιντριγκάρεται και να ιντριγκάρει, να τιμωρεί τα συναισθήματά της και να τα αφήνει να την τιμωρούν, ούτως ώστε μέσα από αυτήν τη διοδραστική σχέση να ισορροπεί στο κενό, που κάθε καλλιτέχνης έχει διαλέξει για καταφύγιό του, όσο παράδοξο κι αν μοιάζει αυτό. Το κενό που προκύπτει από την εθελούσια πυρπόληση των βεβαιοτήτων, τις οποίες

συχνά παρέχει η ζωή σε δύος επιζητούν την ψευδαιθητική της ασφάλειας, μη αντέχοντας το κολύμπι στην ταραγμένη θάλασσά της.

Λένε ότι ο χρόνος τρέχει και μας προσπερνά. Άλλα, όταν βλέπεις το έργο της

Μίνας, αναρωτιέσαι: τι γίνεται όταν τρέχεις κι εσύ, το ίδιο ή γρηγορότερα μαζί του; Μήπως τον προσπερνάς εσύ, τον αφήνεις πίσω σου, μήπως μένεις για πάντα νέος; Η καλλιτέχνης του θέματός μας μάλλον το έχει καταφέρει: το έργο της αποτε-

λεί το ελείγμιο της αένας νεότητάς της, όπως αυτή αποτυπώνεται τόσο στην εμφάνισή της όσο και στις ζωγραφικές της δημιουργίες. Το κόκκινο της Φεράρι, το κίτρινο της Λαμποργκίνι, η μαύρη Πόρος: όλα τους αιλουροειδή, τοιτάχ της αυτοκίνη-

οπς, δραμείς ενός βίου που καίγεται σαν τα λάσπιχα των μονοθεσίων της Φόρμουλα στις στροφές του χρόνου.

Τις νύχτες που το πολύβουσο κέντρο αγρυπνά, η Μίνα Βαλυράκη βρίσκεται εκεί, και καταγράφει τον ήχο της αγρύπνιας. Τα ντραμς που χτυπούν στα clubs, τον ιδρώτα της πίστας, την ανεκπλήρωτη επιθυμία, το ποδοβολτό της καρδιάς. Ζωγραφίζει τη νύχτα μέσα από τους τετράτροχους διαβάτες της: τα ταξί που μεταφέρουν προσμονή, τα απορδιθέσια που χορεύουν ξέφρενα στο αιμάτινο μπιτ των οδηγών τους, τις λιμουζίνες της δύναμης, της επιβολής, ενίστε της ακύρωσης, τα συνηθισμένα αυτοκίνητα συνηθισμένων ζωών. Ενα κεφάλι που γυρίζει για να κοιτάξει, πορσελάνινες γάμπες πάνω σε ιταλικά τακούνια, μια βούλη από ουρλιαχτά εκτόνωσης στη μαύρη πλευρά του φεγγαριού, εκεί όπου οι σκιές γλιστρούν, με έξαψη και ενοχή, στο ανεξερεύνητο σκοτάδι.

Η Μίνα Βαλυράκη, όπως δηλώνει και ο τίτλος του Βεβλίου της, συνδιαλέγεται με την τέχνη, με τον ίδιο τρόπο που ο διψασμένος ακουμπά τα χέλια του σε μια πηγή παφλάζοντος νερού. Ρουφά κάθε σταγόνα ζωής και τη μετατρέπει σε έμπνευση. «Η εκκίνηση», «η νίκη», «αγώνας στο μαύρο», «στροφή», «μπλε Φεράρι», «Πόρος», «λευκή λιμουζίνα», «η μεγάλη φυγή», «φανάρια», «κιτρίνες πόρτες», «έξοδος στην πόλη», «ομίχλη», «ο αγώνας» είναι μερικοί μόνο τίτλοι από έργα της με το αυτοκίνητο πρωταγωνιστή και ιδανικό μοντέλο ενός κόσμου που τρέχει για να φτάσει. Να προλάβει «τη στημάτη που ποτέ δεν πιάνεται, τη ζωή που περνά και χάνεται», συνήθως στη βολική αναβολή.

Μόνο που για τη Μίνα του χρώματος, της δύναμης, της αγωνίας, το αύριο είναι πολύ κοντινό για να το περιμένει. Κι έτοι, το ακινητοποιεί με το βλέμμα της, το αρπάζει και παλεύει μαζί του ανελέπτα, χωρίς φόβο για τις απώλειες. Γδέρνεται δημιουργικά, χαράζει ουλές στο σώμα του Χρόνου, σπινάροντας πάνω του πότε με θυμό και πότε τρυφερά, παιζόντας μαζί του, όπως οι οδηγοί της Φόρμουλα παίζουν κορώνα-γράμματα την αινιγματική μοίρα τους στις πιστες της υδρογείου, σε κάθε –δίχως αύριο– αγώνα τους.

Αν η δουλειά της Μίνας Βαλυράκη μπορούσε να περιγραφεί με μια λέξη, αυτή θα ήταν «Heat». Η ένταση, η κάψα, ο ιδρώτας μιας νύχτας καλοκαιριού που ο αέρας έχει σταματήσει να φυσά, οι αισθήσεις είναι σε συναγερμό και το αμάξι της χάνεται στη στροφή, αφήνοντας πίσω της τον εκστασιασμένο και εξουδετερωμένο κλέφτη Χρόνο να αναρωτιέται εάν η άφθαστη σγήνη της αντιπάλου του κάνει την ήπτα του –τουλάχιστον– υποφερτή...